

Војислав Шешељ је надчовек. Не у опаком и надменом ничеовском смислу тог појма, него као племенити хришћански витез од слова и врлине. Он је то доказао својом величанственом завршном речју у Хашком трибуналу.

Шешељ је посрамио и поразио не само Трибунал већ и – како се живописно али сасвим примерено изразио – „мрачне силе“ које иза њега стоје. Обим његовог тријумфа је, међутим, много шири. Пре свега, он је обезглављеној и посусталој нацији личним примером доказао апсолутну премоћ и неуништивост људског духа. Макар однос снага био хиљаду према један, ако се на једној страни налази само гола сила и ништа више, а на другој усамљен слободан појединац одлучан да се за људско достојанство и истину избори до краја, непотребно је бити следбеник Хегела да би се констатовало ко ће победити. Од данас, Војислав Шешељ и његов предмет више неће бити само саставни део градива где год се проучава међународно кривично право, као што је он при крају свога излагања тачно констатовао. Он је постао нешто много битније и узвишеније. Узор, *role model*, читавом свом народу, а његовој деморалисаној омладини посебно. Својим упорним противстајањем хашком Молоху, он је свим младим људима Србије показао шта појединац – може. Лекција није ограничена на правну арену. Њена примена је универзална у свим областима живота. Усвајање те лекције, да истрајним противљењем злу и концентрацијом свих расположивих снага можемо превазићи сваку препреку и поразити сваког противника, један је од предуслова за васкрс посрнуле Србије. А то пре и изнад свега уливањем силних количина самопоуздања и енергије у свест њених поколебаних младих људи.

Шешељ је такође бацио у прашину и све локалне зле језике и пакоснике који су се понадали да је не само одведен већ и да им се заиста „неће враћати“. Дискутабилно је да ли ће се он, када и у каквом облику вратити физички. Али они који су га испоручили туђинским силницима његово морално присуство ни за један тренутак док је тамновао у Шевенингену нису могли избећи. За њих, подједнако док је у Хагу као и у Београду, он је ноћна мора првога реда. Још једно драматично и необориво сведочанство неуништивности и свеprisутности људског духа, независно од времена и простора. Београдске надриполитичарке, које су му по налогу страних газда и у сарадњи са препаднутим домаћим квислинзима неуморно приправљале ђаволске напитке монтирајући лажне доказе и припремајући лажне сведоке, сада ће морати да их испију саме, или можда у друштву са чиновницима корумпираног тужилаштва Хашког трибунала.

Овај тренутак у Србији ипак је најгорчи двома особама које су у причи Војислава Шешеља најбедније прошле и највише се во вјеки вјеков морално искомпромитовале. У својој завршној речи Шешељ их је поменуо поименце и њихову улогу и мотиве подробно је расветлио. Та двојица су не само највећи подлаци него и никоговићи у јавном животу Србије данас. Да ли је ико, макар био тек полуинтелигентан, па чак да је руковођен најнижим побудама, могао као они да донесе тако катастрофално погрешну процену опште ситуације и сопственог прагматичног интереса у њој, па колико год иначе аморалан био? Частан положај и углед који су захваљујући Војиславу Шешељу имали, и надасве реалну перспективу да у предстојећем колапсу квислиншког система стварно дођу до политичке афирмације, они су заменили варљивом надом да ће их нове газде неким преким поступком поставити на власт, уз могућност да уживају све варљиве почести и стварне материјалне предности које би им се тада пружиле. Али, авај, фаустовске погодбе увек су на штету несрећника који у њих улази, никада на уштрб ђавола. Они су сада политичке играчке у канџама својих господара. А ти господари познати су баш по несентиментално искоришћавачком односу према пионима који им се потчине. Они своје пионе не пензионишу, он их бацају или уништавају када им прође рок трајања. Један од њихових највећих стратешких умова то је најбоље, најтачније и најциничније изразио: бити њихов непријатељ је опасно, али бити им савезник, најчешће то је – фатално.

Шешељев маестрални подвиг такође је шамар и свим површним умовима српске надри-интелигенције, који би да праве труле аналитичке компромисе, да му делимично и реда ради одају признање али на крају ипак да му скрену пажњу на приземне и неупитне наводне стварности овог света, којој можда робују они, али он – не. Тако је Шешељу пре неки дан једна „реална“ госпођа из ове екипе у својој плиткој анализи поручила да се упркос свим достигнућима у неравноправној борби са неманима, и супротно од онога што је својевремено најавио, ипак последњи неће смејати он. Шта она сада о томе мисли? Ко се сада на крају грохотом смеје, бедни и сироти тужилац Маркузен, или Војислав Шешељ? Са нестрпљењем чекамо њену следећу колумну да нам то објасни.

Суђење Војиславу Шешељу јединствено је још и по томе што су се на крају процеса и тужилаштво и расправно веће показали као потпуно ирелевантни. Пресуду Карнеадима који су му судили изрекао је оптужени.